

110016

V

In

â l

est

me

ge

cu

tra

ad

ne

ta

fe

B

co

qu

co

m

pr

VERITATES ÆTERNÆ

Ex Sacra Scriptura excerptæ,

AC

In triduana Recollectione ho-
rarijs meditationibus Expenſæ
â DD. Sodalibus Congregati-
onis Majoris Labacensis.

Anno 1737.

PRÆFATIO.

Ostquam reliquo anni tempo-
re per varia negotia anima
nostra vagata est, ad breve
tempus ad se ipsam redeat,
est necesse. Monitum D. Bernardi est:
memento interdum reddere te ipsum tibi. A-
gendo externa multa, & conversando
cum externis multis, multas sæpè con-
trahit maculas, quas non nisi redeundo
ad se potest expurgare. Tunc illa actio-
nes suas explorat ad regulas æternæ veri-
tatis; nec jam quid vani homines de ijs
sentiant, sed quid DEUS, examinat.
Beata anima, quæ nunc rationes suas
componit cum Domino, ac Creatore suo,
quas si de die in diem differat, nunquam
componet. *Nunc tempus acceptabile;*
nunc dies salutis. 2. Cor. 6. v. 2. Quid
prodest semper versari extra se, & alie-
nis

110016 430048488
nis à se adhærere curis? domum propriam redeundum est ad expiandas veteres prævaricationes, & futuras præcavendas. *Redite prævaricatores ad cor.* Isa. 46. v. 8. Ad beatum hunc intra nos recessum invitat nos solemnis hac vltimâ quadragesimæ hebdomadâ memoria patientis DEI, qui prodigus sui, *vulneratus est propter iniquitates nostras, attritus est propter scelera nostra.* Isa. 53. v. 5. Ut quàm gravia sint nostra vulnera, pro quibus necesse fuit Dominum JESUM vulnerari, intra nos collecti, nobiscum ipsi expendamus. Recessus iste cordis nostri, sacra quædam solitudo est, quæ Divini nos Magisterij, & instructionis DEI intus loquentis, participes reddit. Promisit id Divinus Sponsus, & castus amator animarum nostrarum: *ducam eam in solitudinem & loquar ad cor ejus.* Osee 2. v. 14. Quis capiat, quanta sint, quàmque profunda, ac recondita mysteria, quæ Cœlesti Magistro intus loquente discit homo internus, ac intra se collectus, quæ inter confusos mundi strepitus, ac intestinos discordium passionum tumultus non audit homo ad exteriora effusus. *Animalis homo non percipit ea, quæ sunt Spiritus DEI.* Imò talis Divina illustratio stultitia est illi, & non potest intelligere. 1. Cor. 2. v. 14.

Ut

Ut tamen **DEUS** per interiora lumina, & impulsus internos animæ se communicet, 1. Necessè est, ut homo magno ac liberali animo accedat ad expendenda sancta hæc veræ, ac cœlestis sapientiæ dictamina; neque alius meditationum harum sit scopus, quàm ut proficiat in cognitione ac amore **DEI**, in Virtutibus statui suo convenientibus, in odio, & fuga peccati. 2. Oportet in recollectione specialiter omnia etiam levissima deliberata peccata conari vitare, quia *per peccatum veniale retardatur affectus hominis, ne promptè in **DEUM** feratur.* S. Thomas 3. p. q. 78. art. 1. 3. Hoc præcipuè tempore sensus externi custodiendi sunt per cautam, castamque oculorum modestiam, & taciturnitatem linguæ, ne subingredientia per sensus in animum alia objecta, internam quietem, Divinâsque cogitationes interturbent. 4. Identidem oportet internos igniculos fovere per preces jaculatorias, quarum nonnullas subiicio.

Loquere Domine, quia audit servus tuus. 1. Reg. 3.

Vias tuas Domine demonstra mihi, & semitas tuas edoce me. ps. 24.

Inclina cor meum in testimonia tua, & non in avaritiam. p. 118.

Notam fac mihi Domine viam, in
A 2 qua

qua ambulem : quia ad te levavi animam
meam. ps. 142.

Vanitatem, & verba mendacia lon-
gè fac à me. prov. 30.

Domine incurvatus sum , & non
possum nisi deorsum aspicere ; erige me,
ut possim sursum intendere. S. August.
in manual. cap. 31.

Serò te cognovi veritas antiqua ! se-
rò te cognovi veritas æterna ! Idem soli-
loq. cap. 33.

Serò te amavi pulchritudo tam an-
tiqua, & tam nova ! serò te amavi ! Id. lib.
10. Confess. cap. 27.

O ignis, qui semper ardes , & nun-
quam exstingueris , accende me. O lux,
quæ semper luces , & nunquam offusca-
ris, illumina me. O utinam arderem ex
te. Id. soliloq. c. 34.

Affectus.

Quotidie repetendus.

Misericordissime DEUS, qui omnes
salvos cupis : qui non vis mortem pecca-
toris , sed magis, ut convertatur , & vi-
vat. Qui ut me salvum redderes, exina-
nitâ Majestate factus es obediens usque
ad mortem crucis. Qui inter media salu-
tis me quoque vocâsti ad veritatum æter-
narum considerationes , augendúmque
per eas fidei lumen. Adoro, & comple-
tor

Et or toto corde hoc Divinae Tuæ Clemen-
tiæ consilium, & omni possibili modo se-
positis omnibus alijs negotijs, hoc tridu-
um tui amori, & meæ salutis impende-
re studebo. Tu per triginta tres annos
me ovem perditam quæstivisti, & post in-
numera alia tormenta tribus horis inter
acerbissimos dolores pro me in cruce pe-
pendisti: in memoriam hujus ego tridu-
um hoc Tibi cognoscendo, ac redamando
ampendam. Tu amore mei oculos in
mortem clausisti: ego amore tui hoc
præcipuè triduo oculos meos avertam à
vanitate, & insanijs falsis. Tu amore
mei obmutuisti, velut ovis coram ton-
dentibus se, & non aperuisti os Tuum:
ego hoc triduo, amore Tui non effundam
os meum in res vanas & ludicras; refræ-
nabo per modestam taciturnitatem lin-
guam meam, nec alius mihi erit sermo,
nisi Tecum, vel de Te. Tu in siti amara
post exhaustum copiosissimum sangui-
nem potatus es felle & aceto: ego per
hoc triduum saltem solitò magis gulam
mortificabo. Verbo: Tu DEUS Meus
totum te mihi impendisti, & superim-
pendisti: ego quoque me, opus manu-
um tuarum, totum tibi, tuique amo-
ri impendam, & superimpendam Tu
DEUS quod dedisti velle, da etiam per-
ficere: da, ut ex hoc momento ita inci-

piam servire Tibi, ut à beato hoc servitio nunquam deficiam.

MEDITATIO I.

De Cura Salutis.

Quærite primùm regnum DEI. *Matth.*
6. v. 33.

Punctum I.

SI quis supra terram elevatus in subje-
ctum orbem oculos deijceret, plerof-
que homines varia molientes consilia,
diversa tractantes negotia conspiceret;
sed quàm pauci ex his omnibus reperi-
rentur tractantes negotium salutis suæ.
Arator sæpè non sibi, sed alijs arat: *ali-
us est, qui seminat, & alius, qui metit.* Joan.
4. v. 37. Causidicus alienis causis patro-
cinatur, judex alienas lites dijudicat,
scriba aliorum rationibus calamum im-
pendit, consiliarius alijs consulit. At
quàm rari sunt, qui sibi seminant, ut ipsi
metant, qui suæ salutis patrocinantur, qui
semetipsos dijudicant, qui rationes ani-
mæ suæ componunt, qui propriæ consu-
lunt æternitati. Quid externas res mül-
tum curas, quæ tam multas & inanes ti-
bi faciunt curas? inutili & *stulto labore*
consumeris. Exod. 18. Respice finem tu-
um, & secundum finem tuum, ut uti-
lia sint negotia tua, servias DEO, &
per hoc age negotium animæ tuæ. *Mise-*

vere animæ tuæ placens DEO. Eccli. 30.

*v. 24. Rogamus vos, ut operam detis, ut
quieti sitis, & ut vestrum negotium agatis.*

I. Theffal. 4.

II. Negotium animæ tuæ sit *primum*, sit *summum*, sit *unicum*, omnia ad id tanquam media referendo. *Primum* sit, ut nullum ante hoc tractes. *Ordinata* charitas incipit à se: *qui sibi nequam, cui bonus erit?* Eccl. 14. v. 5. *querite primum regnum DEI.* Quantum aberrant, qui negotium salutis suæ in ultimum vitæ momentum conijciunt; & cum labori nulli amplius pares erunt, tunc primò negotium æternitatis assumere statuunt. Moniti de salute sua reponunt: se non habere tempus; & quando tandem erit tempus curandæ salutis? tunc nempe, cum vel improvifâ morte amittent tempus, vel morbo fractis *tempus non erit amplius.* Apoc. 10. v. 6. *Quid prodest homini, si mundum universum lucretur, animæ verò suæ detrimentum patiatur? Aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?* Matth. 16. v. 26. *Negotium hoc sit summum*, quia per hoc agitur de tota animæ immortalis æternitate. Hanc si perdimus, quid proderunt possessa ad breve tempus fluxa omnia? *non emo capite coronam*, ajebat Tertull: *Nihil stultius, quàm caput præcidendum dare pro lu-*
cran-

cranda corona : nihil insanum magis ,
quàm pro habendis divitijs , honoribus ,
voluptatibus animam periculo obijcere ,
quâ perditâ reliqua omnia perierunt :
stulte hâc nocte repetent animam tuam, &
hac perditâ quomodo bonis fruêris , quæ
â te auferentur ? *quæ parâsti, cujus erunt?*
Luc. 12. v. 20. Fateri debebis cum Hen-
rico VIII. infelici Anglorum Rege :
amici, omnia perdidimus ! Naufragi in
mare proijciunt bona fortunæ , ut vitam
corporis fervent : tu in communi mundi
naufragio animam proijcis , ut bona for-
tunæ ferves. Thales gentilis Philoso-
phus nunquam se feliciùs navigasse dixit,
quàm dum naufragiô bona fortunæ per-
didit, & servavit animam sapientiæ capa-
cem : tu magnam rem fecisse te arbitra-
ris , si per summam amentiam animam
exponas , nil profutura bona defenden-
do. Omnia si perdas , animam servare
memento. Si *unicum* hoc negotium per-
fecisti , beatus eris sine termino : quid-
quid fecisti ad hoc negotium non condu-
cens , perijt , in fumum abiit , imò in
flammam degeneravit, te excruciaturam.

III. Quid ergo sollicitus es , & tur-
baris erga plurima ? *unum est necessarium.*
Luc. 10. Cura animam tuam ; hanc cu-
rando optimam partem elegisti , quæ â
te non auferetur in æternum. Reliquiæ
omnes

Lectio Thom. Kemp. l. i. c. 23.

Historia: Adolescenti cuidam vanissimo, & diu nullam rei piæ meditationem admittenti, vir quidam Religiosus hanc sententiam ingesserat: *subter te sternetur tineæ, & operimentum tuum erunt vermes.* Isa. 14. 11. Quibus verbis ita motus est, ut ijs tota nocte memoriæ obversantibus, mundum fastidire cœperit, & sequenti mox die ad Religionis portum confugerit. Platus de bono statûs Religiosi lib. 3. cap. 38. Memento homo, *quia pulvis es, & in pulverem reverteris.* Gen. 3. 19.

MEDITATIO IV.

De Æternitate.

Annos æternos in mente habui. ps 76 v. 6.

I. **H** Actenus in limine inter terrores & minas constitimus; nunc ad feralem suppliciorum circum, *ad locum tormentorum* descendimus, Luc 16. Salubri cogitatione expensuri pœnarum acerbicatem, & diuturnitatem. *Æternus est, æternus est Rex ille, qui minatur; æternitas, æternitas res illa, quam minatur.* Ut velut in umbra hæc contempleris, imaginare tibi, quàm infelix sit, qui ob crimen Majestatis è patria longè ejectus est, in tetrum, ac soli inaccassum

detrusus carcerem, plenum anguibus,
& draconibus, cujus collo appensum sit
putrescens cadaver, nec spes ulla sit hanc
pœnam nisi morte claudendi. Umbra
hæc est supplicij, imò beatitas esset dam-
natorum. Exules ij sunt è patria cœle-
sti, è regione viventium; ejeti sunt in te-
nebras exteriores; habitant in cubilibus
leonum & draconum; viva cadavera ip-
sis undique conjuncta sunt; ferri igniti
instar ignem inferorum undique sibi im-
plexum habent; contubernium eorum
cum fœdissimis dæmonum spectris. Ver-
bo: sine admixtione ullius boni, omnia
& sola mala in hoc exilij loco miseris sunt
relieta. Qui jam illorum gemitus? quæ
suspiria? quæ veteris ignaviæ & amen-
tiæ exprobratio? dum facili mercatu cœ-
lum emere potuissent, & ejus loco infe-
rorum sibi supplicia comparârunt. Exa-
mina te, an non eâdem cum ijs viâ gra-
diaris? eandem vivendi rationem tene-
as? perinde ac ij feriam pœnitentiam in
finem vitæ differas? Aliamne ergo ab ijs
mercedem expectare potes?

II. Estne tamen aliquid, quod in-
felices has creaturas inimicas DEI sole-
tur? unicum miserorum solamen est,
quod *non erit semper sic*: erit malorum
tandem finis. At in damnatis omnia
sunt sequiora. Sicut beati semper sunt
cer-

certi de suæ felicitatis perpetuitate ; ita
damnati semper sunt certi de suarum ca-
lamitatum , & suppliciorum æternitate.
Maxima damnatorum felicitas esset , si
spem finis haberent ; imò si vel momen-
tò oblivisci possent æternitatis. Attere-
rentur milleni & milleni montes chaly-
bei affricu muscæ post millesimū quem-
que annum redeuntis : ex damnati uni-
us lachrymis , si hæ non arefcerent , im-
mensi & innumeri nascerentur amarissi-
mi oceani : arenæ maris millies & milli-
es multiplicatæ tandem post longissimas
subtractiones tollerentur : Et post tam
horrendè diuturna tempora nihil adhuc
decerptum est de pœnali æternitate. Pe-
rinde reprobi ardebunt in æternum , ac
si nihil adhuc arfissent , *Ardebunt miseri
in igne æterno in æternum.* Bern. lib. medi-
tat. cap. 4. *Desiderabunt mori , & mors
fugiet ab eis.* Apoc. 9. *In gehenna miseris
mors erit sine morte , finis sine fine : quia
ibi mors vivit , & finis semper incipit.* Greg.

III. O stultum proinde mercatum :
pro momentanea voluptate non defitura
sibi accersere supplicia ; fumò vanitatis
vendere æternum gloriæ pondus in cœlis ,
emere pœnarum æternitatem ! Credisne
hæc peccator ? imò ea vivaciter credere,
& scire refugis , ne tibi expungant amo-
rem voluptatum , quò insanis. Aver-

faris omnem paternam admonitionem,
quæ te ad pœnitentiam provocat; imita-
ris illos, de quibus ps. 57. dicitur: *furor
illis secundum similitudinem serpentis: sicut
aspidis surdæ, & obdurantis aures suas,
quæ non exaudiet vocem incantantium, &
venefici incantantis sapienter.* Hinc origo
tuæ spontaneæ, & affectatæ damnatio-
nis. Tantò tu serpente insipientior es,
quòd serpens aures obduret ad servan-
dam vitam, tu ad eam perdendam, &
accersendam mortem immortalem. Ser-
pentis inferi venenatos sibilos libenter
audis, ut olim Eva in paradiso: ad vo-
cem Domini autem obduras cor tuum.
Ut à peccato præserveris, in omni ten-
tatione memento æternitatis; ante-
quam negotium aliquod suscipias, præ-
cipuè dum de statu vitæ deliberas, con-
sule æternitatem. *Temporalia sunt semi-
na æternitatis.* Bern.

Lectio Thomæ Kemp. *lib. 1. cap. 24.*

Historia: Mitridates famosissimus
Ponti Rex, cum ad evitandam servitu-
tis ignominiam non nisi morte viam sibi
patere cerneret, venenò medicatum po-
culum exhausit; sed cum huic jam an-
teà assuevisset, videbat inde se nutriri,
unde mortem sibi accersebat. Hinc in-
gemuit eò se infelicitatis devenisse, ut
ne quidem mori sibi liceret. Plutarchus.

Hæc

Hæc damnatorum conditio est: ignem
semper mortiferum sentient, & in eo-
dem igne semper conservabuntur: *Da-
bunt ignem in carnes eorum, ut comburan-
tur, & sentiant usque in sempiternum.* Ju-
dith. 16. 22. *Quærent mortem, & non in-
venient eam: desiderabunt mori, & mors
fugiet ab eis.* Apoc. 9. 6. Horum confi-
deratione non imeritò exclamavit Emif-
fenus: *Væ, væ, væ! quibus hæc prius
experienda sunt, quàm credenda.*

MEDITATIO V.

De Filio Prodigio.

Surgam, & ibo ad Patrem, & dicam:
Pater peccavi in cœlum, & coram te:
jam non sum dignus vocari filius tuus.
Luc. 15.

I. **H**actenus dicta omnino sufficiunt,
ut anima ad se revertatur, seque
respiciat: quonam in statu sit? odióne, an
amore digna sit? & quomodo per pœni-
tentiam ad viam salutis debeat reverti?
Formam hominis ad meliorem frugem
redeuntis exhibet Christus in parabola
filij prodigi. *Luc. 15.* quam in præsentibus
expendimus. Et primò quidem initia
malorum meditemur: Abijt adolescen-
tior filius ex domo paterna, sollicitus
amore voluptatum & libertatis. Infelix

*libertas, quæ hominem reddit suarum
mancipium cupiditatum! Supter te appe-
titus tuus, & tu dominaberis illius. Gen. 4.
Inferiora superioribus, Cæca passio rati-
oni subdita fit, oportet, ut monet Ari-
stoteles in Politicis. Quoties è cavea in
libertatem avolavit avis, sed ab accipitre
deprehensa perijt! Quàm rarò, præma-
turo impetu sub specie libertatis obedi-
entiæ jugum excutientes juvenes, un-
gues tartarei prædonis effugerunt! Vo-
luptas infidiosa Circe est, quæ incautis
sub pulchro poculo venenum propinat:
noxia sub dulci melle venena latent. Ex-
pertus id est Jonathas, & ingemuit:
gustans gustavi paululum mellis, & ecce mo-
rior! 1. Reg. 14. 43. Filius prodigus ut
liberiùs genio indulgeret, fugit conspe-
ctum patris; quàm perniciosum est ob-
livisci præsentia DEI! addixit se pravis
socijs, nempe adolescentiæ pesti. Cum
his in regione longinqua dissipavit substanti-
am suam luxuriosè vivendo.*

II. Sed jam, quomodo ad pœniten-
tiam rediverit, consideremus. Dissipatâ
substantiâ, exortâque fame valida cepit
egere mundo ipsi vilis, cujus infidam ami-
citiam expetijt: deserunt eum jam ino-
pem veteres contubernales. *Donec eris
felix, multos numerabis amicos: tempora
si fuerint nubila, nullus erit.* Ovid. In gra-

viorem lapsus indigentiam *addixit se uni*
civium; nobilibus ortus natalibus factus
est subulcus, *missus in villam, ut pasce-*
ret porcos; loco dapum paternarum cupie-
bat implere ventrem suum de siliquis, quas
porci manducabant, & nemo illi dabat. Ap-
plica hæc ad infelicem fortem peccatoris,
qui à DEO, parente optimo recessit, dis-
sipavit gratiam sanctificantem, jus ad cœ-
lum amisit, addixit se dæmoni, in sordi-
bus & cœno volutatur, squallet in ege-
state, infamis est coram mundo, despi-
cibilis Angelis, exofus DEO. Ubi est
prior jubilus innocentis conscientiæ? ubi
tranquillitas animi? ubi ingenuus virtu-
tis, ac castitatis amor? ubi frons? ubi
verecundia ornamentum juventutis?
quantum mutatus ab illo, qui antea deco-
rum spectaculum factus est mundo, Ange-
lis, & hominibus? 1. Cor. 4. 9. *Quomodo*
obscuratum est aurum, mutatus est color
optimus? denigrata est facies super carbo-
nes. Thren. 4. *Recogita, quàm tibi antea*
fuerit jugum Domini suave, & onus leve.
Matth. 11. *Quàm infamem duram &*
execrandam servitutem nunc servias sub
crudelissimo tyranno, Principe tenebra-
rum! Iniquitates tuæ supergressæ sunt ca-
put tuum: onus grave gravatum est super
te. Psalm. 37. v. 5. *Solve proinde vincula*
colli tui captiva filia Sion. Isa. 52. v. 2.

Imitare, quem peccantem secutus es, jam pœnitentem filium prodigum. Is *in se reversus*, & pristini statûs recordatus dixit: *surgam, & ibo ad Patrem meum, & dicam: Pater peccavi in cœlum & coram te.* Neque fortiùs dixit, quàm fecit.

III. Sed quo vultu, quo oculo, degenerem filium, probrum & infamiam nobilis familiæ excepit offensus parens? quomodo ultus est injurias sibi, ac domui suæ illatas? Attendite portentum clementiæ paternæ! Vix eum conspiciatus est à longè ad se venientem, *misericiordiâ motus est, & accurrens cecidit super collum ejus, & osculatus est eum.* Et ut à fervili squallore eum liberaret, induit eum vestimentis pristinis nobilibus, *primâ stolâ, dedit annulum in manum ejus, & calceamenta in pedes ejus, & occiso vitulo saginata, convocatisque musicis festivas epulas, & choreas instruxit.* Hæc figura est Clementiæ DEI, Patris optimi, cujus *miserationes super omnia opera ejus.* Psal. 144. 9. Hic peccatorem longè à se remotum ac errantem vocat, ei occurrit per gratiam excitantem, inducit in cognitionem infelicis statûs sui, venientem cum corde contrito, precantéinque veniam in gratiam recipit, induit pristinâ stolâ gratiæ sanctificantis, restituit jus ad hæreditatem paternam, reficit frumento electo-

rum, pascit suo corpore & sanguine, de
toto DEO saginat, ut loquitur Tertul-
lianus. *Quis pastor oves proprio pascit
cruore?* prout ipse proprio sanguine etiam
te filium prodigum pascit, & per omnia
sibi coagmentat. Chrysoft. Vide, quid a
te exigat status, quo liberatus es; status,
ad quem repositus es: beneficia Patris
in eum te restituentis: Divinissimæ, qui-
bus reficeris, epulæ: ingratitude fœdi-
tas, si tantis beneficijs non correspondest.
Attende, quàm modestum, humilem,
obedientem, ac morigerum se erga Pa-
trem exhibeat filius prodigus jam in gra-
tiam receptus; talem te tu quoque exhi-
be erga infinitè liberaliorem, misericor-
diorémque DEUM tuum. Fuge omnia
etiam minima, quæ DEO displicent;
observa omnem ejus nutum; quibusvis
obsequiorum generibus ejus tibi gratiam
stude demereri.

LECTIO Thomæ Kemp. *lib. 3. cap. 10.*

Historia. Refert Valerius Maximus
dictorum, factorúmque memorabilium
lib. 5. cap. 9. de parente, qui vitæ suæ fi-
lium insidiari comperit. Hunc proinde
in locum desertum, intra densa dumeta
secum ducit, ibidémque ei strictum mu-
cronem tradit, suúmque Patris jugulum
præcidendum offert: nec venenô, nec
latrone ei ad peragendum parricidium
opus

opus esse affirmans. Quo facto non paulatim, sed magno impetu recta cogitatio, ac filialis amor, simulque pudor ac dolor pectus juvenis occupavit, rejectoque gladio: *tu verò inquit, Pater vive; & si meam quoque vitam mihi indulges, hanc totam novo & inaudito paterni amoris portento tibi obstrictam habe; ne quæso meus erga te amor inde sit vilior, quod à poenitentia oriatur. Furorem præteritum majori corrigam amore. Vide Sodalis MARIANE, ut pari renovato amore tu servias Patri tuo, se ipsum pro te ad mortem crucis devoventi. Beneficia ejus, libertatem tibi concessam ne iterum veritas in jugulum Patris ad mortem usque te amantis; ne eodem ferali ictu cor Patris transverbera, simulque tibi filium æternæ vitæ præcide. Vide, ne repetere cogatur querimoniam: *Filios enutrivit, & exaltavit, ipsi autem spreverunt me. Isa. I. V. 2.**

MEDITATIO VI.

De Tertio Christi Verbo in cruce.

Ecce Mater Tua. *Joan. 19. 27.*

I. **M**Ajus priore spectaculum nunc proponitur: servilis seditio conjuratorum mancipiorum in Regem con-

ci-

citatur. Hanc componere non valent
submissi per vices Regij ministri, quos
partim lapidibus obruunt, partim ferrô
cœdunt. *Novissimè misit Rex filium suum,*
dicens: verebuntur Filium meum. Matth.
21. Sed & hunc crudelissimo facinore
priùs flagris dilaniatum, cruci affigunt.
Pendet ille in Calvariaë monte inter du-
os latrones medius: *à planta pedis usque*
ad verticem capitis non est in eo sanitas:
nihil in eo videtur nisi *vulnus, & livor,*
& plaga tumens. Isa. 1. 6. Cœdis hujus re-
os quid aliud, nisi gravissimum manet
supplicium? Videtur spes nulla veniæ
neque à Patre Rege, neque à filio exspe-
ctanda.

II. Sed confide peccator: oculos tu-
os converte ad adstantem cruci Matrem
misericordiæ. Maximus quidem hujus
est dolor ob Filium tuo scelere cruci affi-
xum. Imò *nullus dolor amarior, quia nul-*
la proles charior. Tantus tamen simul est
amor Matris, & miseratio erga Te, ut &
Filius se ipsum, & illa Filium suum pro
delictis tuis Patri offerat holocaustum:
unum holocaustum ambo pariter offerebant;
Mater in sanguine cordis; Christus in san-
guine carnis. Arnold. Carnot. Proinde, *se*
ad Patrem verebaris accedere, JESUM
tibi dedit Mediatorem. Advocatum habe-
re vis & ad ipsum? Ad MARIAM re-

curre. Bern. De aquæductu. Auget Fiduciam ipsa vox Filij, eam tibi Matrem dantis: *Ecce Mater Tua!* Quæ verba non solum ad S. Joannem directa sunt, sed ut ait Guilielmus Parisiens. possunt intelligi de quolibet devoto famulo Beatæ Virginis; imo ex mente Tauleri de omni credente in Christum.

III. Accede igitur corde contrito ad Matrem, & cum dolore ac fiducia clama: *Mater peccavi in cælum, in filium tuum, & in te; jam non sum dignus vocari filius tuus.* Tu pro me ad JESUM filium tuum perora pro venia delictorum meorum, & gratia finali. Reassume Materna viscera: *Monstra te esse Matrem.* Sed & tu in gratiam recepte peccator constanter deinceps monstra te esse Filium; illa tibi inter acerbissimos dolores sub cruce Mater facta est: noli eam offendere. Nunquam sanguinarias manus per peccatum extends in filium, quin gladius per cor transeat MARIÆ. *Honorem habebis Matri tuæ: memor esse debes, quanta passa sit pro te.* Tob. 4. Hic renova generalia & particularia proposita, facta in sancta hac recollectione, ut ea Beata Virgo Christo Crucifixo offerat, per ejus gratiam roboranda. Constantiam in benè cæptis, & gratiam finalem per ejus intercessionem implorare nunquam desine.

Le-

omnes curæ subserviant negotio salutis ;
& quæ huic impedimento sunt, eas peni-
tens rescinde. In suscipiendo quovis nego-
tio quære ex te : eritne ad salutem ani-
mæ ? si vei tibi scandalo fore putas, aut
aliorum ruinæ causam fuisse, faciant te
aliena, imò & propria pericula cautum.
2. Manè surgens mox mentem converte
ad tuum hoc negotium, & provide, quos
in eo hac die facere possis progressus, quæ
impedimenta declinare. Vespere ratio-
nem tecum ini per examen generale,
quantum profeceris, aut defeceris in hoc
negotio. 3. Timidus & sollicitus sis sem-
per pro salute tua, videns grandem ho-
minum ruinam : *cum metu & tremore sa-
lutem vestram operamini.* Philip. 2. v. 12.
4. SS. Sacramentis, tanquam institutis à
Christo salutis medijs, crebrò utere. 5. li-
bros spirituales sæpè volve, & ad audien-
dum Verbum DEI crebrò accede : per
hæc DEUS nobis loquitur : *Qui ex DEO
est, verba DEI audit.* Joan. 8. 6. declina
à malo, & fac bonum : *magis satagite, ut
per bona opera certam vestram vocationem,
& electionem faciatis.* 1. Petr. 1. v. 10.

Lectio Thomæ Kemp. *Lib. 3. cap.*
32. & 47.

Historia : Nobilis quidam Gallus,
Francisco I. Franciæ Regi à secretis, ad
mor;

mortis confinia deductus, extremo cum dolore imprudentiam suam detestatus est, quod ad expedienda Regis negotia centum scapos papyri consumpserit, scribendæ verò confessioni generali nec medium foliolum confecerit, quo animæ salutem in tuto collocaret. *Est sapiens, animæ suæ sapiens.* Eccli. 37. v. 25. *Providet primùm animæ suæ, secutus monitum sapientis.* Eccli. 5. v. 8. *Non tardes converti ad Dominum, & ne differas de die in diem.*

MEDITATIO II.

De Damnis provenientes ex peccato mortali.

Scito, & vide, quia malum & amarum est reliquisse te Dominum DEUM tuum. *Jerem. 2. v. 19.*

1. **N**ihil salutis nostræ magis adverfatur, quàm peccatum mortale. Per hoc amittitur jus ad hæreditatem cœlestem, & incurritur reatus damnationis æternæ. Gratia sanctificans pignus est salutis æternæ: per eam efficimur filij DEI; si filij, & hæredes regni paterni in cœlis, hæredes quidem DEI, cohæredes autem Christi. Rom. 8. v. 17. Ex quo infert S. Thomas. 1. 2. q. 114. a. 3. quòd

per

*per dignitatem gratiæ homo consors factus
Divinæ naturæ adoptetur in filium DEI,
cui debetur hæreditas ex ipso jure adoptio-
nis. Quàm pulchra est anima, gratiâ ve-
lut arrhâ hæreditarij regni cœlestis in-
structa, ornata annulo beatæ immortali-
tatis, socia Angelorum, Filia DEI, spon-
sa Christi, consors Divinæ naturæ, fugiens
ejus, quæ in mundo est, concupiscentiæ cor-
ruptionem. 2. Petr. 1. v. 4. Deiformem
hunc animæ sanctæ decorem intuita ali-
quando S. Catharina Senensis, eam, ut
ipsa fassa est, Deæ instar adoratura fuif-
set, nisi fide prohiberetur. At si vel u-
num momentaneâ cogitatione plenè de-
liberatâ peccatum mortale committat,
eodem momentô spoliatur omni suo or-
natu & gratiâ, exuitur jure hæreditatis
pristinæ, fit objectum vindicis infinitæ
justitiæ Divinæ, scopus maledictionis
perpetuæ, mancipium dæmonis, capti-
va inferni; iniustum portat tetrum stig-
ma damnationis æternæ: cadaveri homi-
nis similior est, quàm hominî viventi.
Nam ut rectè ait S. Chrysostronus: *quod
anima est corpori, hoc gratia est animæ. Re-
cedente animâ mox corpori corruptio, putre-
do, vermis succedit: recedente Christi gra-
tiâ venit in animam corruptio criminum, vi-
tiorum putredo, vermis conscientiæ. Fœ-
dum profecto cadaver, destitutum vitâ
spi**

spirituali, augeſcente ſclerum carcino-
mate abominandum, notatum ſtigmatē
promeriti inferni. Quam juſtē anima
ob crimen Majeſtatis cœli exors, orco de-
vota infelicem ſtatum ſuum deploraret,
quia & olim Eſau ob amiſſum longē infe-
rius jus primogenituræ, & benedictio-
nem paternam *auditis ſermonibus Patris*
irruigit clamore magno conſternatus. Gen.
27. v. 34. & flevit ejulatu magno. v. 38.

II. At, quod alterum eſt maximum
animæ peccatricis infortunium, peccatō
excecata eſt, non agnoſcit ſtatum ſuum
execrandum, quin velut magnum operæ
pretium feciſſet, quòd pro momentanea
voluptate vendiderit jus primogenituræ,
& nobiliſſimæ hæreditatis, *lætatur cùm*
malè fecerit, & exultat in rebus peſſimis.
Prov. 2. v. 14. ac jaſtabunda exclamat:
peccavi, & quid triſte accidit mihi? Eccli.
5. v. 4. Fide eam excidiſſe credideris, ita
delirat: cœlum ſe amiſſiſſe non ægrè fert;
tripudiat, quòd captiva inferni facta ſit,
& ad orcum trahatur *vinculis tenebrarum,*
Sap. 17. v. 2. Quaquà incedit, magna ubi-
que præcipitia ſunt, dilatavit infernus
os ſuum ad eam abſorbendam; ea tamen
immemor periculi, improvida futuro-
rum currit, quà eam ſua temeritas ducit:
excecavit eam malitia ejus. Sap. 2. v. 21.
Hæc cœcitas fructus eſt peccati: *ambula-*

verunt ut cæci, quia Domino peccaverunt.
Sophon. i. 17. *Accedit obduratio cordis, quâ resipiscere non vult: impius cum in profundum venerit, contemnet.* Prov. 18.
Pallium cœcæ & obstinatæ temeritatis profert: tempus aliquando abundans super futurum pœnitentiæ agenda. Sed

III. Hæc tertia gravissima impiorum infelicitas est, quòd non timeant implere mensuram scelerum suorum. **DEUS** *omnia in mensura, numero, & pondere disposuit.* Sap. 11. v. 21. Hinc numerata etiam habet peccata, quæ toleraturus est; his completis justè decrevit eos exterminare, & sine misericordia inferis addicere. Toleravit **DEUS** Amorrhæos, & Chananæos ob causam: *Necdum enim completæ sunt iniquitates Amorrhæorum usque ad præsens tempus.* Gen. 15. v. 16. Completo hoc numero tradidit eos Israëlitis ferro & igne exterminandos. *A quo exemplo (verba sunt S. Augustini de vita Christ. cap. 4.) manifestissimè instruimur, & docemur, singulos secundum peccatorum suorum plenitudinem consumari, & tamdiu ut convertantur sustineri, quamdiu cumulum suorum non habuerint delictorum consummatum.* Pari ratione ante exterminium **DEUS** recensuit, quæcunque mala fecit Amalec Israëli 1. Reg. 15. v. 3. & de Damasco, Tyro, aliisque civitati-

eatibus ait : *Super tribus sceleribus : & super quatuor non convertam, sed mittam ignem, disperdam, peribunt.* Amos 1. Quanta ergo infania, cum temeraria præfidentia accumulare peccata peccatis, & non metuere complendam mensuram iniquitatum. Vetera proinde peccata per pœnitentiam abolenda, & quodvis novum peccatum ùt fatale metuendum. Ad id implorandum auxilium gratiæ Divinæ, expetenda intercessio B. M. V. & Angeli Tutelaris, roboranda indies proposita, vitanda pericula, perversi focij, libri minùs verecundi; passio prædominans præcipuè mortificanda; castitas, & Angelica sensuum modestia colenda. Ubi in discrimen adducitur æternitas, nulla cautela est superflua. Castus timor, & amor DEI fulcrum, & ornamentum est juventutis.

Leãtio Thom. Kemp. lib. 4. cap. 7.

Historia: Dum anno 1720. Cæsar Augustæ templum ingreditur Dynasta quidam intercedente S. Dominico, tunc concionante, infelix ejus animæ status omnium oculis patefcit, simùlque in templo horror, trepidatio, fuga exoritur. Videbatur nempe inferni catenis vinctus à dæmonibus teneri, quaque fœdi satellites raptarent, caput ac membra versare: Exultabat interim de superbia & lu-

xu suo infelix homo, donec portentum
hoc edoctus, ac in lacrymas solutus, per
sacramentum pœnitentiæ peccatis, si-
múlque inferni vinculis se expediret.
Annales Dominicanorum p. I. cap. 43.
Si quem (verba Tauleri sunt) DEUS
permitteret videre peccata sua, sicut ea
ipse videt, præ dolore & verecundia mox
rumperetur cor illius, aut sensibus de-
stitueretur. Attende infelix anima,
quàm vilis facta es nimis iterans vias tuas.
Jer. 2. *Facti sunt abominabiles sicut ea,*
quæ dilexerunt. Osee 9. v. 10.

MEDITATIO III.

De morte peccatoris.

Cor durum habebit malè in novissimo.
Eccl. 3. 27.

I. **D**Idta hætenus mundus risu exci-
pit; & tam grande malum esse
peccatum passim suo exemplo refutant
mortales, dum *bibunt quasi aquam iniqui-
tatem.* Job. 15. v. 16. Voluptates scele-
stas dimittere, peccatis valedicere, um-
bræ ipsis videntur, prout olim resurre-
ctionem Christi credere nolentibus Apo-
stolis *visa sunt ante illos deliramentum ver-
ba ista, & non crediderunt illis.* Luc. 24.
At quos nunc excecavit mundus, caro,
& dæmon, ad aliud vos provoco tribunal,
ubi

ubi vos ipsi iudices eritis, & rei, & testes
in propria causa. Tribunal hoc est le-
ctus morientis: ibi morituri discutite ve-
ritatem dictorum nostrorum, & iustum
iudicium iudicate. *O Mors bonum est ju-
dicium tuum.* Eccli 41. Quam viventes
& videntes noluitis videre veritatem,
caligantibus in mortem oculis clarissime
perspicietis. *Quæ nunc videntes non vi-
dent.* Matth. 13. v. 13. non videntes
videbunt

II. Obijciamus ergo oculis nostris
feralem lectulum, ex quo intra horæ spa-
tium peccatori erit iter æternitatis in-
grediendum. *Quæ ei mens sit, quis ani-
mus, exploremus. Intra ipsum dolor &
angustiæ: supra ipsum terrores & minæ:
infra ipsum promeritæ pœnæ, & exter-
minium.* Ordiamur à primo: *intra ipsum*
dolores mortis, sudor mortualis, defe-
ctio sensuum, corporis in cadaver reso-
lutio, objectus sepulchri horror, impen-
dens animæ è corpore exilium, ob quæ
sola Aristoteli mors *terribilium omnium ter-
ribilissima* est visa. Quàm durum erit se-
parari à bonis omnibus amatis! quàm do-
lenter ingemiscet: *siccine separas amara
mors!* 1. Reg. 15. v. 32. *Quid prodest,*
*quidquid terrenum & mortale magno la-
bore, & sudore comparavi? quid prodest*
etiam Regem esse, nisi quod cruciat fuisse?
aje-

reiebat moriens Philippus III. Hispaniarum & Indiarum Monarcha. Longè acerbior erit animæ dolor propter obversantem memoriam commissorum delictorum, propter quæ *infra se* cogitabit patentem infernum, ad quem præcipiti cursu, dum viveret, ferebatur; cogitabit expectantes sui è corpore egressum dæmones, quibus se incauté mancipavit. Propter hæc præsentire videtur pœnas inferni sibi præparatas. *Circumdederunt me dolores mortis; & torrentes iniquitatis conturbaverunt me. Dolores inferni circumdederunt me, præoccupaverunt me laquei mortis.* ps. 17. Fors verò solatium aliquod *supra se* inveniet à cælo? à Tutelari Angelo? à DEO? At hætenus contempfit cœlum, pro nibilo habuit terram desiderabilem. ps. 105. Cùm potuit, non voluit: *nunc clausa est janua.* Matth. 25. Angelum suum bonum à se rejecit postpositum diabolo, nunc recedit ab ea dicens: *Curavimus Babylonem, & non est sanata, derelinquamus eam.* Jerem. 51. DEUM ipsum offendere, invitantem misericordiam spernere, provocare justitiam non est verita, nunc hic vocat ad reddendam rationem, ad promeritam, prout gessit in suo corpore, mercedem recipiendam. *Cogitandum valdè est,* monet S. Greg. hom. 39. in Evang.

quantum nobis erit terribilis hora resolutionis, qui pavor, quanta tunc omnium malorum memoria, quae oblivio transactae felicitatis, quae formido, & consideratio iudicis?

III. Ex his agnosce, quantum in agone, erit pondus, peccatorum tuorum, quod nunc per summam imprudentiam leve esse putas. Nunc onus hoc longè proijce abs te, dum tempus habes, ne in agone illo pressus opprimaris ruinâ sempiternâ. Non differ conversionem in finem. *Vix de centum millibus hominum, quorum mala fuit semper vita, meretur à DEO habere indulgentiam unus.* Hieron. Arnulphus Flandriæ comes ad recuperandam valetudinem noluit admittere sectionem, ex qua, eodem morbo laborantes novemdecim sunt sanati, unus perijt. Tu te exponis periculosaë aleæ, probè conscius, quòd ex centum millibus vix unus salvetur, reliqui omnes pereant. *Summae dementiæ est ob res leves discrimen ingens subire.* Appianus de bello Hisp. Provide nunc, quæ tunc tibi profutura, aut obfutura sunt: fac ea, quæ moriens facta fuisse voles. Mortis memoriam ex animo nunquam dimitte: hæc rectè vivendi, & rectè moriendi magistra est. *Vivere totâ vitâ discendum est; & quod magis mirabere, totâ vitâ discendum est mori.* Sen. de brev. vit. cap. 7.

Lectio Thomæ Kemp. *lib. 3. cap. 4.*

Historia : Refert Cæfarius histor. memorab. lib. 2. cap. 12. quòd juvenis pessumdatis fortunis suis, dæmonem ex orco evocârit; hoc suadente DEUM negavit, MARIAM tamen noluit ejurare. Reus tam multiplicis sceleris templum ingreditur, ante aram principem se prosternit, ubi DEI paræ imago visebatur, Filium suum ulnis complexæ. Cùm diu corde contrito Virginis opem obtestatus esset, imago Virginis, velut animata, pro pœnitente apud Filium perorat; at hic faciem oculósque ab impio, & perjuro avertit. Instat MARIA, déque loco surgit, & ad pedes provoluta: per Virginea, quæ lactârant, ubera, pérque maternum suum, quo eum semper complexa est, amorem, veniam scelerato deprecatur. Ad hæc filius Matrem è terra sublevans; repulsam inquit, O Mater, à me ferre non potes; simul ad peccatorem conversus, eum peccatorum veniâ donatum, recipit in gratiam. Recte Bernardus: *Filioli! hæc peccatorum scala, hæc mea maxima fiducia, hæc tota ratio spei meæ!*

O. A. M. D. G.

